

Szünóra.

A kornett.

Egy kis fiú mellém guggol, amikor a szekrény alsó részében rakodok és figyelmesen néz rám. Egyszerre csak megszólal: „Kedves nővér kérem, úgy tetszik nekem a kalapja. Különösen az a kis sapka odabenn, az olyan érdekes!”

A három királyajándéka.

Az óvodában karácsony előtt a három királyról is szó esett. Karcsi elmondotta, mit vittek a Jézuskának, már amint ő értette: „Ajándékol vittek neki zsömlét, irhát és aranyat.”

Iránytű.

A világtájakról tanulunk. Egyszer csak föláll a kis Ilonka és mosolyogva mondja: „Kedves nővér kérem, az egyik fülem épen északra, a másik meg délre van.” Úgy is volt.

Találgatás.

Mikor Mancikát öltöztetem, hirtelen megtapogatja a kornettom szárnyát s így szól: „Ugye, tészlából van a maga kalapja?” — „Nem bizony” — mondom neki. Egy másik azt állította, hogy papirosból van. A harmadik pedig, hogy törülközőből.

Túlnagy ambíció.

Intézetünk hercegi alapítvány, így a kis óvodások sokat hallanak a herceg úrról és gyakran látják őt négyes fogatán.

Egy alkalommal azon vetekedtek a fiúk, kiből mi lesz, ha meg-nő. „Én parádés kocsis leszek!” — kiáltja az egyik. „Én plébános bácsi leszek!” — kiáltja a másik. A legtöbb azonban sófőz akar lenni. Végre megkérdezem a kis Janit, aki még semmit sem mondott. „És te, Janika mi leszel?” — „Én, — mondja nagy ambícióval a kis Jani, — én herceg leszek.”

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince Szeretet-leányai számára.

16. ÉVFOLYAM. 1930. 1. SZÁM

TARTALOM: Az 1930. év január 1-én. — Keresztény önzetlenség. — Minden napom Máriával. — A szeretet-gyakorlatok befejezése. — Gyűjtünk szemléltető eszközöket! — Ratisbonne Alfonz. Az „Ecce Homo” szentélye. — Audiencia a szentséges Atyánál. — Szeretethölgyek-audienciája. — A Csodásérem áldásai. Feltűnő gyógyulás. — Szombaton. — Etienne Ker. János. 15. Szent Vince bölcsője. — Kérdések-Feleletek. — Üzenetek.

Az 1930. év január 1-én.

(Főtisztelendő Verdier (Verdié) generális atyától.)

Jó és szent újévet kívánok!

Ez a jámbor kívánsága az évforduló befejező és kezdő napjaiban mindazoknak, akik — Istennek hála! — keresztény érzülettel vannak eltelve. És örömmel ismerhetjük el, hogy az ily egyének nem is ritkák. A többiek, akiknél a keresztény érzület többé-kevésbé hiányzik, — és ezek száma jóval nagyobb! — rendszerint csak jó és boldog újévet kívánnak egymásnak.

És vajjon miféle jóság az, amit oly gépiesen kívánnak? S vajjon mily elemekből áll az a boldogság, amit oly könnyen odamondanak? Maguk sem tudnák megmondani, hiszen vajmi kevés gondjuk van arra, hogy kívánságaik tárgyát boncolgassák. Ezt a gondot azokra hárítják, akik majd élvezik vagy elszenvedik kívánságaik ered-

MUSEUM KÖNYVTÁRA
HÍRLEPKÖNYVTÁR
II. NŐVÉDELMI TÁRS
33/68

ményét. Részemről e két formulát eggyé olvasztom, és a *Visszhang*-ot olvasó vagy bármi okból nem olvasó kedves nővéreimnek azt kívánom, hogy jó, boldog és szent év legyen számukra az 1930-as év!

Jó év legyen, boldog év legyen, és ezért mindeneke-lőtt szent év legyen! Ez az én kívánságom; vagy ha úgy tetszik, hármaskívánságom!

Én azonban tudom, mi az a jóság, amit kívánok önöknek. Tudom azt is, miben áll a boldogság, amit óhajtok számukra. Ez a jóság és ez a boldogság bensőséges összefüggésben legyen életük szentségével, sőt az legyen előfeltétele. És az nem is olyan rendkívüli dolog. Majd meglátják önmaguk is. Adja Isten, hogy ez új esztendő folyamán, amelynek hajnalhasadását örömmel üdvözlöm, társulati életük szentsége ne csak folytatódjék, hanem növekedjék is! Mert ha így áll a dolog, akkor ez az 1930. év jó és boldog év lesz számukra, különösen erényben és szentségben. E fölött nem kételkedhetünk; s úgy gondolom, önök is osztják e nézetemet.

Nos tehát, szent évet! Ez a kifejezés bizonyos jubileumi éveket idéz emlékezetünkbe, amelyek periodikusan váltakoznak az Egyház életében. Ez nem olyan szent év.

És mindamellet mégis különös módon szent év lesz számunkra a jelen, 1930-as év, századik éve ama jele-néseknek és kinyilatkoztatásoknak, amelyekkel a szemi-náriumi kis nővért, Labouré Katalint kitüntette az Ég. Kiválóan szent év lesz az a szent emlékek földidézésében és az akkor kapott szent oktatások megszívlelésében.

Háromszorosan szent volt e kinyilatkoztatások tárgya: szent Vince szíve. Üdvözítőnk a legméltóságosabb Oltári-szentségben s a Szepplőtelen Szűz. Tehát szent Vince, az Eucharisztia s a bűn nélkül fogantatott Szűzanya. Lám, a Szeretet-leányai áhítatának három legnagyobb tárgya! Megszentelő áhítatok ezek!

Megszentelő lesz önökre nézve szent Vince és az ő szíve iránt tanúsított tiszteletük, ha minden egyes nővér arra törekszik. — és az ily törekvést mindig siker koro-

názza! — hogy mindig hathatósabban tisztelje a Társulat dicső Atyját; hogy gyermeki tanulékonyssággal kövesse oktatásait és példáit; hogy még erősebb jóakarattal s ennélfogva még vigasztalóbb reménnyel utánozza őt. Hogy szent Vince példája szerint minden egyes nővér szíve mélyén őrizve azt a hármaskívánságot, amely szent Vince szívét földi életében utolsó dobbanásáig betöltötte: az alázatosság szeretetét, amelyet ő szinte felfoghatatlan határokig növelt lelkében; a szegénység szeretetét, amely az általa létesített művek százados fennállásának volt alapja; s végül a szegények szeretetét Istenben és Isten szeretetét a szegényben, ami annak az élő hitnek gyümölcse volt, ami mindenkor élt ez Igaznak szívében.

Alázatosak legyenek tehát az alázatnak minden formájában és finomságában; alázatosak személyüket és külsejüket illetőleg; alázatosak gondolataikban és szavaikban; alázatosak műveikben és munkáikban. Sokat dolgozzanak és jól is, de csendben és azzal a vággyal, hogy ismeretlenek maradhassanak és az emberek számba se vegyék önöket. Csak semmi láрма, semmi hangos reklám! Semmi hiú fitogtatás vagy kevély összehasonlítgatás más házakkal, tartományokkal avagy társulatokkal!

Szegények legyenek. A szegénység úrnője — így nevezte őt nagy szeretettel az asszisi Szegény — ez a kedves úrnő, Isten leánya, legyen az egész Társulat királynője. Szegények legyenek, a szegénység minden változatában, amelyeket oly szívesen sorol fel szent Vince: szegények a szegénység szellemében és gyakorlásában; szegények házaikban és azok egész berendezésében. Ne keressék a pénzt és gazdagságot. Még csak ne is fogadják el, csak oly mértékben, amint Isten akarata szerint kezükhöz juttatják azt a szegények részére, nem pedig saját érdekeik és számításaik szerint.

Ne gyűjtsenek kincseket; mert szerencsétlenek, ha nem sikerül a gyűjtés, s még ennél is szerencsétlenebbek, ha sikerül!

Szeressék a szegényeket Istenben és Istenért. Ezt a

szeretetüket szívükben és a művek vezetésében minden más szeretetnek elébe helyezték. Keressék és bizonyos értelemben kutassák fel a szegényt. Látogassák meg és otthonában szolgáljanak neki, mert Uruk. Ez legyen legkedvesebb, legkívánatosabb, legszeretettebb foglalkozásuk. Minden más hivatási művük csak viszonylagos jóságú és másodrangú ehhez az elsőhöz képest. De sajnos! ezt oly könnyen elfelejtik; és pedig nagy kárára a szegényeknek, és különösen nagy kárára a Társulatnak!

Ebben az 1930. évben tehát alázatosabbak, szegényebbek legyenek és mindig inkább és jobban a szegények anyái. Egyszóval, ez a százados évforduló arra szolgáljon, hogy még inkább leányai legyenek az isteni és felebaráti szeretetnek, még inkább leányai szent Vincének. Ily módon tehát ez az év igazán szent, tehát boldog és jó év is lesz szent Vincének és az ő szívének megszentelő áhítatában.

A *szent Eucharisztia* iránt tansított áhítatunk is megszenteli azt. Ez is atyai örökség közöttük, és Istennek hála! mindannyian szeretik és gyakorolják is. Ennek az áhítatuknak gyakorlatai: a gyakori és mindennapi szentáldozás, a szentmise buzgó hallgatása, közös és magán szentséglátogatások és mi egyebek is, amik mondhatni, megszokott gyakorlataik. E gyakorlatok számának növelése nem is volna tanácsos és nem volna összeegyeztethető különleges hivatással; de mindenkor növelhetik azt a buzgóságot, mely őket lelkesíti és értéküket megadja.

Ez évben tehát nagyobb gonddal készülnek a szentáldozáshoz; jobban végzik hálaadásukat; áhítatosabban hallgatják a szentmisét; nagyobb hittel és szeretettel viseltetnek a legméltóságosabb Oltárszentség iránt; lelkiáldozásaikat gyakrabban megújítják vagy még inkább, állandóvá teszik; igazi eucharisztikus életet élnek még a legintenzívebb munka, a látszólag leganyagiasabb foglalkozás, az engedelmisség megkívánta jövés-menés és a szegények szolgálatának közepelte is.

A *Szeplőtelen Szűzanya* tiszteletének megszentelő

gyakorlata is mindenkor nagy becsben volt Társulatukban, s most is az. Gratulálok hozzá! De még ez az áhítat is növekedhetik; mert a hit és szeretet bensőséges életében mindenkor lehetséges a növekedés. Növekedjék tehát ez év folyamán, amelyben a július 18-i és november 27-i csodálatos jelenések emlékét ünnepélyes triduumokkal készülünk megülni. Ez a növekedés lelki gyümölcse lesz majd azoknak a bekövetkező ünnepségeknek, zarándoklatoknak, dícséreteknek, himnuszoknak, szentbeszédeknek, a kegyelet és hála, a szeretet és reménység megnyilvánulásainak, amelyek a Szeplőtelen Szűz szentélyében, a csodásérmű Boldogasszony lábainál majd lejátszódnak.

És ha így lesz. — pedig így lesz, mert nővéreim a Társulat szeplőtelen Anyja iránt gyermeki és gyengéd áhítattal viseltetnek. — akkor az 1930-as százados évforduló éve mindenképpen szent és ennél fogva jó és boldog év is lesz. Tehát jó, boldog és szent új évet kívánok a Szeretet Társulatának!

Ó bűn nélkül fogantatott szűz Mária, könyörögj értünk, hogy ez a kívánságom a legvigasztalóbb módon megvalósuljon a te tiszteletedre, isteni Fiad dicsőségére és a szegények üdvére.

Verdier Ferenc

a m. t. m. á. általános főnök.

Keresztény önzetlenség.

Szent Vince mindig örült, ha arról értesült, hogy más szerzetes-társulatok szép eredménnyel működnek. Távol attól, hogy emiatt irigykedett vagy féltékenykedett volna, inkább sokszor kifejezte irántuk való nagyrabecsülését. Dícséretekkel halmozta el őket és minden lehető szolgálatokkal segítségükre volt.

Minden napom Máriával!

(Nagyontisztelendő Inchelin (Enslén) anyától.)

Jubiláris évünk kezdetén idézzük emlékezetünkbe, hogyan buzdította szent Vince első nővéreinket, hogy kövessék Istennek egyik buzgó szolgálóját abban a szokásában, hogy elmékedéseiben a szent Szűz valamely képét tartotta kezében és ilyféle kérdéseket intézett hozzá: „Mit tettél, Szűzanyám, tiszta szép szemeddel?”

És a válasz ilyképen szólt: „Szerényen lesütöttem és megtagadtam magam... A teremtményekben a jó Istent láttam és végtelen jóságát csodálgattam... Nagy boldogsággal tekintetem szent Fiamra és a közben szeretetem lángja Isten felé szállott!... Nagy szeretettel öleltem át tekintetemmel embertársaimat, különösen a szegényeket!”

Ez a jó lélek ilyenformán járt a szentséges Szűz követésének iskolájába; mert, mihelyt készen volt szemével, folytatta a szent Szűz fülével, orrával, szájával, kezével. Így aztán jól megtanulta tőle, hogyan szabályozza egyes érzékeit. Elmékedéseiből tehát az erények magas fokára emelkedett.” (Szent Vince.)

Mily előnyös volna reánk nézve is, ha legalább e máriás szent évben szokásba vennők, hogy mindent Szűz Máriában és Szűz Máriával végeznénk.

Ébredéskor. — Szűzanyám, neked adom át magamat. Tégy velem e nap folyamán amit akarsz, és én is mindent megteszek érted, csak jobban tetszhessem Jézusodnak. Taníts meg, hogy mindenre *fiat, legyen*-t mondjak, amit szent Szíve ma reám bocsát.

Az elmékedésben. — „Hívják segítségül a szent Szűzet — mondja szent Vince. — Ó majd velük elmékedik, jó angyaluk lesz és szószólójuk Istennél. Ilyképen állandóan velük foglalkozik majd, és pedig nem hiába.” — Feladott erénygyakorlatunkat is keressük meg Szűz Máriában. Jó

Anyám, érted teljesen lemondok magamról és csak azt akarom és fogadom el, ami tőled jön.

A szentmisén. — Hallgassuk azt Szűzanyánkkal együtt, és pedig a kereszt tövében. Jézus magasztos áldozatával egyesítsük a mi napi keresztjeinket is.

Szentáldozás. — Jó Anyám, te készítsd elő szívemet, te add nekem Jézusodat és te fogadd őt szívembe. Hálaadásunkat is Máriáéval egyesítsük; kérjük kölcsön lelkületét, akaratát. Vele egyesülten őrizzük meg az egész nap folyamán benső összeszedettségünket.

Lelki olvasmány és oktatás előtt. — „Följegyezték a szentséges Szűzről, hogy szívében őrizi vala a szent Fiáról hallott ígéket. Lelke ebből táplálkozott, e fölött elmékedett. Látják kedves nővéreim, ha a szentséges Szűz, aki oly bensőséges egyesülésben élt Istennel, nem vesztette szem elől és nem fáradt bele szent Fia isteni szavainak megőrzésébe, vajjon mit ne tegyünk mi, hogy megőrizhesük szívünkben az isteni szavak mélységes értelmét!” (Szent Vince.)

Minden ténykedés előtt. — Szűz Mária egyedül csak az Atya akaratát teljesítette; én sem akarok mást, mint amit Isten kíván tőlem.

Étkezésnél. — Szűz Mária Jézusra tekintett, vele egyesült és hálaadással fogadta az egyszerű étkeket is, sohasem tévesztve szem elől az önmegtágadást. Utánozzuk őt.

Távozás előtt. — „A szentséges Szűz csak azért távozott kis háztartásából, hogy a szükségesekről gondoskodjék vagy pedig embertársainak vigaszt, segítséget vigyen. Ilyenkor is mindig Isten jelenlétében járt. E két eseten kívül azonban békésen töltötte idejét kis lakásában és szelleme állandóan Istennel és a szent angyalokkal foglalkozott. Kérjük őt leányaim, eszközölje ki Istentől önöknek is ezt a bensőséges összeszedettséget.” (Szent Vince.)

Ha hibáztunk. — Meneküljünk csak Szűzanyánkhoz. Kérjük őt, keltsen föl lelkünkben útálatot a bűn iránt, szeretetből fakadt mélységes bánatot és erőt, hogy hibánkba többé vissza ne essünk.

Elalvás előtt. — Máriával együtt szorosán egyesüljünk Jézussal és ajánljuk lelkünket vele együtt a mennyei Atya jószágos kezébe.

Hivatási erényeink, kivált az alázatosság gyakorlásában. — „Mély tisztelettel illessék a szentséges Szűzet, aki azt mondhatta magáról, hogy az Úr megtekintette szolgálójának alázatosságát... Szentséges Szűz, aki oly mélyen alázatos voltál, segíts meg bennünket is. Nyerd ki nekünk szent Fiadtól ezt az erényt és pedig az egész Társulat részére. Ezt kérem tőled teljes szívemből!” (Szent Vince.)

A szeretet-gyakorlatok befejezése.

A százados évforduló megkezdődött. Franciaországi házaink immár hét év óta versenyeztek az egész világ tartományainak házaival, hogy szeplőtelen Anyánknak a szombati szeretet-gyakorlatok értékes gyűjteményét felajánlhassák.

Minden évben a november 27-ének dicsőséges dátuma körül, a liturgikus év kezdetén, hűségesen megküldötték nekünk szép kalászaiknak összegyűjtött kéréjét. Ebben az évben is 1928-hoz képest épületes többletben érkezett meg minden oldalról e sok lelki erőbe került eredmények gyűjteménye.

És kétségen kívül még ennél is több áldozatokat és érdemteljes cselekedeteket ajánlottak fel kedves nővéreink a százados jubileumra való tekintettel; és Az, aki belát a szívek titkaiba, már föl is jegyezte őket.

Március hónapban zárjuk le a szeretet-gyakorlatok keresztes-hadjáratát. Ezt az időpontot választottuk ki, hogy az értékes kéréket egyetlen kötegben foglaljuk össze. Akkor ajánljuk föl azokat Királynénknak és Anyánknak egy pergament tekercsen megörökítve, amelyet a nagyhatalmú Szűz kezében tartott aranygömbbe illesztünk be

A Szeretet-leányai által összegyűjtött eme kincshez csatoljuk a Csodás-érem keresztes hadához csatlakozott 34.700 hívőnek erénygyakorlatait is, amelyek hatalmas arányaikban is igen változatosak. Ez aranygömbben helyet foglal majd minden egyes társházunk neve is, hogy a mi közbenjárónk szent kezében jelképe legyen „Egyedüli Anyánk” iránt tartozó szeretetünknek és az ő anyai oltalmának egész Társulatunk iránt.

Gyűjtsünk szemléltető eszközöket.

Beszéltünk már az esetleg meglévő iskolai gyűjtemények gondozásáról és rendbentartásáról. Gondoljunk most már arra is, hogyan gyarapíthatnók fölszerelésünket. Mit gyűjthetnénk vagy készíthetnénk magunk is? Mert ezt a szükséges fölszerelést a tanterv is előírja, sőt követeli.

Hiába, az iskola nívóját sok tekintetben fölszereléséről ítélik meg. És sok igazság van benne! Mert mit ér a tanítás olyan iskolában, ahol semmiféle szemléltető eszköz nincs! A szegény nővér talán szívvel-lélekkel, megfizetési erővel fárad. De mert semmit sem mutathat meg, a gyermekek alig tudnak valamit. Legföljebb néhány magoló tehetség tudja a leckét, a többi mindent összekever. S a sok fáradtság földi jutalmául még azt a nem is alaptalan vádat is vállalnia kell a nővérek, hogy tanítása nem észszerű, csak magolgat.

Pedig hát tehetünk róla; módunkban áll e szomorú helyzet megváltoztatása. Csak tegyünk meg mindent, ami rajtunk áll!

Szentéletű elhunyt nővéreink életében hányszor olvassuk, mennyit áldoztak, mit meg nem tettek, csakhogy megtarthassák az iskolát! S valahányszor újabb pedagógiai követelmények új segédeszközök beszerzését sürgették, mindannyiszor újból fellángolt buzgóságuk. Nem kíméltek

költséget, fáradságot, csakhogy lépést tarthassanak az állami iskolákkal. Mily nagy szükség van ily áldozatos szeretetre most is, amikor annyi ellensége van a katolikus kivált a szerzetesi iskoláknak!

Fogjunk tehát hozzá szemléltető eszközeink gyarapításához! Nem is oly nehéz dolog az és kiki tapasztalni fogja, hogy kevés fáradságával sok szép eredményt ér el és lelki öröm forrása lesz az számára. Kezdjük meg tehát.

A történelem és földrajz szemléltető eszközeinek gyűjtésével. S vajjon mit gyűjthetnénk? Térképünk talán van, a szemléltető képek pedig igen drágák! Azt mondja a közmondás: „Segíts magadon, és Isten is megsegít!” Ha nagy képre nincs pénz, szerezzünk kicsit. Ott vannak a képes levelezőlapok; milyen jól felhasználhatjuk azokat!

Falun persze ahhoz is nehezen jutunk. De az intelligencia, a plebános úr, intéző, jegyző szívesen járul hozzá a jó ügyhöz. Pár év előtt divat volt a képeslapok gyűjtése; most már megúnták, félre dobták. Úgyesen hozzájuthatnánk egy-egy ilyen gyűjteményhez. A pogány gyermekek javára is gyűjtenek képes lapokat; válogassuk ki ezekből is a földrajzi, történelmi képeket s pótoljuk másfével.

Az összegyűjtött lapokat osztályozzuk vármegyék szerint. Kössük át kis zsinórral és kartonlapra írjuk rá a megye nevét. Mennyi jó hasznát vesszük majd ennek tanításunkban! Ezer, Kőszeg, Szigetvár, Mohács városokhoz sok-sok történelmi emlék is fűződik. Budapestet, az ország szívet, fővárosát bővebben kell tanítanunk, de több képet is gyűjthetünk róla. Kedves magyar tengerünk, a Balaton vidékéről is sokat gyűjthetünk: a fürdőhelyek, vitorlás a Balatonon, stb. nagyon érdekli a gyermekeket. Hévizről a látuszvirágos részlet, amely csupán itt nő, stb.

Készíthetünk hozzá lemezpapírból vagy dobozfedélből tartótlákokat; ezekbe beletéve, néhány napra kifüggeszthetjük az osztályban azokat a képeket, amelyekről éppen tanultunk, de felelés alatt kézről-kézre is járhatnak.

Még kisebb képek gyűjtése is megéri a fáradságot. A régi pótkávés dobozokon voltak fél levelezőlap nagysá-

gü színes képek: csigák, kagylók, rákok, virágállatok, szépiák, stb. Ezek az apró színes képek is kartonlapra kerültek s mai napig is jó szolgálatot tesznek. Az állatok nevéit természetesen aláírtuk.

Keleti és délvidéki küldeményeken, árjegyzékekben, a Nemzeti Ujság színes mellékletén vagy reklámcédulán is találhatunk alkalmas képeket. Vágjuk ki és használjuk fel, ha hozzájutunk.

Számtan mértan. — A kisebbek részére ott van ugyan a számológép, de az egymagában még nem elég. Az első osztályban használhatunk a szemléltetéshez kavicsot, — micsoda öröm, ha szépek, színesek! — diót, mogyorót, fenyőtobozt, tölggyubacsot, apró üres üvegeket. Mind mind jó szolgálatot tesz. A nagyobb gyermekeknél be kell szerezni a mértékeket: méterrúd, mérőszalag, literes, stb. feltétlenül szükségesek, hogy ne csak tanítsunk, hanem cselekedtessünk is. A gyermekekkel együtt végezzük a méréseket. Azonkívül gondoskodjunk az életből vett szemléltető példákról is.

Állat- és növénytan. — E két tárgy most ilyen címen szerepel elemi iskoláinkban: „Természetrizai, gazdasági és háztartástani ismeretek.” A szemléltetést azonban az új tanterv is előírja s ezzel kapcsolatban sürgeti a gyűjtemény beszerzését.

Talán sehol sem olyan könnyű e felszólításnak eleget tennünk, mint ezen a téren. A gyűjtés módjairól sokat elmond az 1915. évi Központi Lap.

A gyűjtés legegyszerűbb módja: egy bőszájú üvegbe spirítuszt öntünk a rovarok megölésére. A fedeles szárnyú rovarot egyszerűen beletesszük. Rövid idő alatt elpusztul, de bennhagyhatjuk néhány napig is. Amikor aztán ráérünk, kivesszük és gombostűre szúrjuk olyformán, hogy a jobb szárnyfedőn beszúrt tű az utolsó két pár láb között jöjjön ki. A lábakat gondosan alája igazítjuk, a csápra is ügyelünk.

A szőrös testű rovaroknál csak a rovar fejét tartjuk a spirítuszba. Így is elpusztul, és pedig hamar. A lepkék

torát nyomjuk össze; egy pillanat alatt végük van. A nagy testű szürkületi lepkéknek szintén csak a fejét mártjuk a spirítuszba.

Az elemi iskolák részére ajánlatos minden rovart egyenkint külön dobozba helyezni. Így könnyebb a szemléltetés. A dobozkák fedele üvegből legyen, sőt még jobb, ha az oldalak is üvegből vannak; akkor minden oldalról szemügyre vehetik a rovarot. A teljes gyűjtemény bemutatása azért nem célszerű, mert a tanulók figyelme megoszlik vagy esetleg több osztályban is szükség van rá.

De nem elég csak fáradtsággal, utánjárással összeállítanunk a rovargyűjteményt; gondoznunk is kell, hogy el ne pusztuljon.

Ez sem áll sokból. Az elemiben egy, a polgáriban két fiókra való az egész gyűjtemény. Ha dobozaink jól zárnak, ez már magában is nagy előny. De azért néha utána kell nézni, nem támadta-e meg egyik-másik rovar a moly. Könnyen észrevehetjük, mert alatta finom por képződik. A megtámadott rovart legjobb másikkal kicserélni; ha pedig ritka példány és sajnáljuk eldobni, ecseteljük át alkohollal vagy benzinnel. Leghatásosabb ugyan az arzén, de ez igen mérges dolog; nem is igen kapható. Szőlősgazdáktól kis szénkéneget is kérhetünk. Lapos tálkába öntünk belőle egy keveset és beállítjuk a gyűjtemény közé. Ilyenkor jól zárjuk le a fiókot, hogy a szénkéneg gőze átjárja az egészet. Ilyformán jó időre állandósítottuk gyűjteményünket.

A mi rovargyűjteményünk már 25-30 éves és — bár dezinficiáló ládánk nincs, — még mindig szép és használható. A polgári iskolák tankönyve 120 rovarot vesz fel; hogyan lehetne mindezt bemagoltatni a nélkül, hogy a gyermek látná és megismerné őket!

A kis üvegdobozok készítését megtanultuk a slőjd órán. Hiszen néhol még kézimunka gyanánt is milyen csinos dobozkákat készítenek üvegtetővel, üvegoldalakkal. Ez nem hiszem, hogy nehézségbe ütköznék!

(Folytatjuk.)

Ratisbonne Alfonz a Csodásérem nagy megtértje.

Az „Ecce Homo“ szentélye.

(Folytatás.)

1858 jan. 20-án reggeli négy órakor — amikor a környék muzulmán és zsidó népe még pihenőben volt, — Mária atya nyolc Sion-nővérrel mintegy birtokába vette az „Ecce Homo“ szent helyét és Pilátus pretoriuma megmaradt ívének talapzatán nagy meghatottsággal először mutatta be a szentmise-áldozatot. Az Úrfelmutatás percében itt is felhangzott, és pedig most első alkalommal, az ünnepélyes ének: *Atyám, bocsáss meg nekik!* — de csak halkán, fojtott hangon „a zsidóktól való félelmük miatt.“

Mária atya sokat nyert már ezzel is; de még mennyivel több volt hátra! A szentély és a zárda fölépítésének egész összegét koldulással kellett összehoznia. „Ha onnan felülről nem jött volna segítségemre az Isten ereje, — kiáltott föl — százszor is elveszihettem volna bátorságomat!“

A romok eltávolítása után, amelyek egyes helyeken tizenöt méter magasságot is elértek, végre hozzáfoghattak a szentély tervének elkészítéséhez. „Pompás épület emelkedjék itt! — jelentette ki Istenbe vetett bizalommal Mária atya. — Ott, ahol az Urat oly gyalázatos megaláztatás és levetkeztetés érte, ahol oly kegyetlen kínokat szenvedett, ott királyi dicsőség és dicséret magasztalja őt mindvégig!“ — Megigérte az Üdvözítőnek, hogy nem nyugszik addig, amíg szentélyében az engesztelés oltárát föl nem állította. És szavát be is váltotta.

Valóságos kis bazilika emelkedik most a végelátha-

atlan romok helyén. Kívülről egy ívet látunk, mely az utca épületeit átköti. Ez része az eredeti Antónia-várbeli kapuíveknek. Ez az *Ecce Homo* ív, mert ebbe van beleépítve az a kőlap, amelyek egyikén Pilátus, a másikon Jézus állott, amikor az előbbi így kiáltott fel: *Ime az ember!* És ez az *Ecce Homo* ív a gyönyörű templomban folytatódik, s a templom főoltárának megkapó hátteret kölcsönöz. Főlemelő gondolat az is, hogy a miséző papnak ugyanazon ív alatt kell az oltárhoz jönnie, amely alatt kereszttel a vállán elhaladt a Megváltó.

Az engesztelés oltára azokból az értékes kövekből épült, amelyeken Pilátus előtt az édes Üdvözítőt ide-oda vezették. Az oltár hátterében emelkedik a szent árkád, amely most is talapzatul szolgál a fájdalmak emberének. Ugyanis gyönyörű *Ecce Homo* szobor emelkedik ugyanazon a helyen, amelyen az Üdvözítő Pilátus előtt királynak mondotta magát. A szobor fölött emelkedő eredeti körív pedig Pilátus e szavait hordozza: *Ime a ti Királyotok!*

Sion leányainak zárdája kapcsolatos a kis bazilikával. Alapításának főcélja, hogy a zsidók megtérítésével foglalkozzanak. Sajnos, ma arról panaszkodnak, hogy zsidó növendékük alig van, hanem csak keresztény és muzulmán leánykáik vannak. Nagyon fáj nekik a zsidók konok-sága, mert nem igen térnek át a keresztény hitre. Azóta is minden szentmisében Ürfelmutatás után vontatottan rimánkodva éneklük háromszor, mindig emeltebb hangon e krisztusi sóhajt: *Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek!*

Évenként ezer és ezer zarándok látogatja e szentélyt és áhítatát fejezi ki a szent ív és az Üdvözítő fájdalmas útjának nyomai iránt, mert szent keresztjével terheltan a pretóriumtól a kövezett előtéren (Lithostrotos) át indult el a szent keresztútra. A Lithostrotos széles kőlapjai, amelyek legnagyobb részt épségben maradtak, egy földalatti boltíves helyiségben a zarándokok különös áhítatának tárgyát képezik.

A leánynevelő intézettel az újonnan megkereszteltek

iskolája, egy árvaház s egy mohamedán iskola is társul. Sion leányai így minden vallásbeli százötven gyermeket részben a keresztény hitben oktatnak, részben pedig legalább a keleti élet erkölcsi veszedelmeitől óvnak meg.

Alig fejezte be Mária atya jeruzsálemi alapításait, máris hozzáfogott a vidéki ifjúság fölkarolásához. A törökök pusztításai és öldöklései sok gyermeket tettek apátlan, anyáttalan árvákká. Ezeknek a libanoni kis árváknak atyjuk akart lenni. Azért Ain-Karim falucskában, keresztelő szent János szülőhelyén kis leányárvaházat nyitott meg közel ahhoz a helyhez, amelyen először hangzott el az édes Szűzanya hálaéneke: a *Magnificat*. Ez az árvaház időközben bővült és ma tágas, nagyszerűen befásított birtokuk van ott a Sion apácáknak. Mária atya később rendszerint idevonult vissza, hogy évi szentgyakorlatait elvégezze. Itt is halt meg a szentség hírében, és egyszerű sirja az intézet temetőjében, leányainak sirjai között emelkedik.

De a fiúcskára is gondja volt. 1874 szeptember 8-án egy másik, fiú-árvaházat is kezdett meg igen szerény eszközökkel azon a helyen, ahol Izaiás próféta e látnoki szavakat mondotta: *Ime egy Szűz méhében fogan és fiat szül, és neve Emánuelnek fog hívadni.* (Iz. 7, 14.)

Csak 15 kis arab fiúcskával kezdhetett el e művet. De csakhamar 50 újonnan érkezett kellett a kis helyiségekbe összezsúfolnia, mialatt 300 jelentkezőt szomorú szívvel elutasított, mert egyáltalán nem volt hely többé. „A Szent-Péter árvaház miatt szinte életveszélyben forgok, — írja Mária atya — mert meg akarnak kövezni, amiért nem vettem föl fiaikat. Mindegyik meg van győződve, hogy van ott hely, legalább is az ő fia részére.” — És senki sem sejtette, mily aggodalmasan, forrón könyörgött Mária atya európai barátainál, hogy gyámoltjaik részére segítséget küldjenek.

(Folytatjuk.)

Audiencia a szentséges Atyánál.

A múlt év október 28-án szent Vince utóda, a főtisztelendő generális atya és nagyontisztelendő anyánk elindultak Rómába, hogy a Missióspapok kongregációjának és a Szeretet-leányai társulatának hódolatteljes üdvkívánatait és az Anyaházban összegyűjtött jubileumi ajándékát bemutassák XI. Pius Őszentségének.

Nagyontisztelendő anyánk a következőkben számol be a kegyelemteljes magánkihallgatásról.

„Pontban déli 12 órakor ott voltunk a Szent-Damazusz udvarban. Néhány perccel később főtiszt. generális atyánk is megjelent több lazarista atya kíséretében. Bementünk a Vatikánba. Miközben teremről-teremre vezettek bennünket, amíg el nem értük a szentséges Atya fogadótermét, máris nagyszámú missióspap és Szeretet-leánya gyülekezését szemléltük a Consistorium nagy termében, ahol az ő kihallgatásukra készültek.

Félegy, egy óra is van már. „Őszentsége egy tudós-sal tárgyal. — magyarázza egyik fiatal prelátus — és ha tudományról van szó, mindig hosszú az audiencia!”

Végre, egy negyed kettőkor mégis beléphettünk hozzá főtiszt. generális atya és én. A szokásos hármastérdhajtás után Őszentsége majdnem negyven percig beszélt velünk rendkívül nagy jóindulattal és atyai jósággal. Beszélt kettős lelki családukról és műveinkről; említést tett több lengyelországi nővérházról, amelyeket nuncius korából ismert. Beszélt az ünnepegekről, az 1830-as év százados jubileumáról... És amikor főtiszt. generális atyánk több és igen nagy lelki kegyelmet kért tőle. jóságos mosolyával azt felelte: *Ó igen, nagyon szívesen!* Azután pedig magyarázatokba bocsátkozott, hogy jól megértesse velünk, mily rendkívüli kiváltságok azok, amelyeket nekünk engedélyezett.

Főtiszt. generális atyánk bejelentette, hogy Őszentsége jubileuma napján a lazaristák négyezer szentmisét mutatnak be érte. „És harmincnolcezer Szeretet-leánya — tettem hozzá én — a szentáldozáshoz járulnak szentséges Atyánk szándékára!” — A legfőbb Pásztor mosolygott: *De hiszen önök olyanok, mint az Isten jelenléte; mindenütt ott vannak!* — Ő bár mindenütt tehetnénk egy kis jót! — válaszoltam. — *Tesznek is, mert szent Vince művei igen szépek. A jó Isten szeretettel, és pedig előszere-tettel tekint le reájuk* — ismételte nagy nyomatékkal.

Azután visszatérve kedves érmünkre, Őszentsége így szólt hozzám: *Legutóbb valami nagyon szépet kaptam; megmutatom.* — És a szentséges Atya fölkelt s egy asztalhoz követték őt, amelyet egészen elborítottak a legpompásabb ajándékok. Ezek közül egy hatalmas, gazdagon díszített albumot keresett ki. Címlapján a sugárzó Szeplőtlen Szűz képe ragyogott, belül pedig ezer és ezer család neve és fényképe foglaltatott. Ezek mind a szeplőtlen Szűznek följánlott családok. *Az önök szentséges Szűze ez?* — kérdezte Őszentsége. — Ő igen, szentséges Atyám. — És elmondottam neki, miben áll a Csodásérem társulata. *Nagyon jól van ez így; folytassák csak tovább és terjesz-szék a szent Szűz tiszteletét.*

XI. Pius kétszer-háromszor is áldását adta a kettős Társulatra, a szemináriumokra, összes műveinkre és egész különösen a missiókra és... visszavonultunk. Szívünk szintén túláradt az áhítatos öröm és hála érzetétől, mialatt a velünk jött Mária anyát, asszistens-nővéremet, ft. Alpi és Fontaine urakat egy pillanatra belépni engedték.

Néhány perccel utóbb nővérek és jelöltek, missióspapok, apostoli iskolások és nemzetközi házunk tanulói, valamennyien együtt voltunk a Consistorium termében. Térdénállva fogadtuk a minden hívők Atyjának áldását és hallgattuk körülbelül tíz percen át hozzánk intézett atyai szavait.

Igen kedves célzással kezdte a följánlott adományokra vonatkozólag: *Ez már nem is szegény gyermekek*

ajándéka öreg atyjuknak, — mondotta. — *Hálás vagyok érte, de még hálásabb azokért a lelki kincsekért, amelyeket gyermeki szívük ígért nekem, úgyszintén azért, hogy szent Vince gyermekei oly őszintén ragaszkodnak hozzám.*

„Azután nagy szeretettel megáldotta fiait és leányait, nagyokat és kicsinyeket egyaránt, és generális atyjuknak valamennyiük számára jubileumi emlékérmeket adott át. A szentséges Atya meleg hangú üdvkiáltásaik közepette hagyta el a termet. Leghangosabb volt a kis jelöltek és a szent Evangélium jövődöbéli apostolainak lelkesedése” — írja ez esetről az Osservatore Romano aznapi száma.

Néhány nappal utóbb nagyontisztelendő anyánk levelet kapott a Vatikánból, mely mélyen meghatotta. Mivel úgyszólván az egész Társulatot illeti, kedves nővéreinkkel is közöljük.

Vatikán, 1929 november 12.

Nagyontisztelendő Generális-főnöknő!

A szentséges Atya jóindulattal és meghatottsággal vette a nagy-lelkű adományt, amit a legutóbbi audiencia alkalmával tiszteletreméltó kezébe tettek le a Szentszék és Műveinek céljaira.

Őszentsége szívből köszöni Önnek és nagyszámú lelki Családjá minden tagjának, hogy ezen ekesszóló bizonyosságukkal is jelezni akarták, mily hódoló tisztelettel övezik fennkölt személyét aranymiséj jubileuma alkalmával. Viszonzásul ő is teljes szívből kéri a minden javak Urától az égi kegyelmek teljes bőségét Önnek és összes nővéreinek.

Atyai jóindulatának és ez isteni kegyelmeknek záloga gyanánt a szentséges Atya örömmel adja újból Önökre és összes szeretet-műveikre egész különös apostoli áldását.

Fogadja, Nagyontisztelendő Generális-Főnöknő, legmélyebb tisztelem biztosítását.

Aláírás: Gasparri kardinális.

Szeretethölgyek - audienciája.

A szentséges Atya a római Szeretet-hölgyeket és Itália különböző városai Szeretet-egyesületeinek kiküldötteit is külön audiencián fogadta. A hölgyek a hercegi és királyi termekben gyülekeztek kifogástalan öltözékben, magas nyakú, hosszú ujjú fekete ruhában, fekete fátyollal fejkön, amelyet csak itt-ott tartott össze valami gyémánt tű. A missióspapok általános főnöke, főtiszt. Verdier Ferenc mint a Szeretet-hölgyek általános igazgatója és szent Vince utóda mutatta be őket a szentséges Atyának. Kiséretükben volt főtiszt. Alpi úr, a római központi szervezet igazgatója és a különböző szervezeteket vezető főtiszt. plebános urak nagy száma is.

A párizsi központi tanács képviselőjében Solages marquise aelnöknő jelent meg Montesquiou marquise generális elnöknő helyett, aki beteges volta miatt nem mert a római útra vállalkozni. Caffarelli hercegnő, a római központi tanács elnöke és tanácsa vezette Itália Szeretet-hölgyeit a legfőbb Pásztor színe elé. A szentséges Atya szervezetek szerint minden egyes hölgynek csókra nyujtotta halászgyűrűjét, pedig ezerhétszázan voltak. Őszentsége azután helyet foglalt trónusán és Caffarelli hercegnő — miután kifejezte a Szeretet-hölgyek hódolatát, — átnyujtotta a missiók támogatására szánt együttes adományukat is, ami jelentékeny összegre rúgott.

A szentséges Atya akkor nagy jószággal bátorította őket kintartásra további buzgóságukban. Megköszönte nekik, hogy eljöttek hozzá az alyai házba. Elmondotta, mily nagy vigasztalására szolgál, hogy a Szeretet munkásait fogadhatja. Egész különös áldást tartogat számukra azért, mert fölkarolják a szegényt és elhagyatottat.

Elmondta nekik, mily értékesnek tartja munkálkodásukat, hiszen Jézus maga is úgy tekinti azt, amit szenvedő tagjainak tesznek, mintha neki magának tették volna. Megköszönte gyermeki adományukat és teljes szívéből megáldotta igazgatóikat, az ő kedves római plebánosait. Megáldotta vállalataikat és személyüket, s az általános elnöknőnek jubileumi emlékérmeket adott át, hogy az ő nevében a jelenlevő hölgyek között kiossa.

Miután utolsó áldását is rájuk adta, Őszentsége visszavonult lakosztályába.

(A hölgyek Szeretet-gyűlésén felolvasható.)

A Csodásérem áldásai.

Feltűnő gyógyulás.

A csodás gyógyulás, amelyről most beszámolni szeretnék, — írja egyik francia misszionárius — annál feltűnőbb, mert Párizs olyan kórházában történt, ahol a betegek legnagyobb része nemcsak hogy vallás nélküli volt, hanem akárhány egyenesen gúnylólte szent hitünket. Ezt a kórházat (Sainte-Rosalie Boulevard d'Italie 50.) még szent Vince Atyánk alapította, a nővéreket azonban a forradalmi idők vallásellenes vezetősége elűzte.

Súlyos, kizárt sérv ágyhoz szegezte G. K. urat. 63 éves, komoly, határozott, meggyőződéses katolikus férfiú volt. Mivel a baj rohamosan haladt előre, elláttam őt a szent útravalóval. Nagy gyengesége, és heves fájdalmai mellett is megható áhitattal, teljes öntudattal fogadta.

Mikor a szent szertartásokat elvégeztem, Csodásérmet nyújtottam neki, illetve akasztottam nyakába s ajánlottam, viselje állandóan. Kértem, csókolja meg időnkint szeretettel. Mondja el többször hittel, bizalommal az érmen látható fohászt: *Ó bűn nélkül fogantatott szűz Mária, könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk! Szívesen megteszem — mondá a beteg elhaló hangon — és szívéhez szorítva a kapott kincset, mindjárt sutlogta is a kis fohászt.*

Biztattam, hogy a szent Szűz minden bizonnyal segítségére jön és enyhíti majd fájdalmait. — Azon meggyőződéssel búcsúztam a kedves, de nagyon súlyos betegtől, hogy ez életben többé nem találkozunk. A jó Isten azonban szeplőtelen Anyjának megdicsőítésére másként határozott.

A baj rohamosan növekedett. Az e fajta betegséggel együttjáró bélcsavarodás fájdalmai is jelentkeztek. A beteget — ki eddig otthon feküdt, — sürgősen a fentemlített kórházba kellett szállítani veszélyes, nagyon kétes kimenetelű műtetre.

Nagy, népes kórterembe fektették, ahol a betegek vallásos érzelme épp oly változatos volt, mint betegségük. Egyesek észrevették az újonnan érkezettnek nyakán az érmet, amikor ruhát cserélt. Több sem kellett! Egymást érték a megjegyzések, ame-

lyeknél nehéz volna eldönteni, vajjon a gúny vagy a gorombaság volt-e nagyobb.

„Majd meglátjuk, — mondta az egyik — mit segít rajta az érem s mit tud tenni Mária!” — Egy másik pedig: „Nézd, ez az ember nyakig van a babonában.” — Ilyen és hasonló megjegyzések egymást érték. Két szomszédja még ennél is tovább ment. Oly istenkáromlásokra fakadt, amelyet leírni sem lehet.

Közvetlenül az operáció előtt fürdőt kapott a beteg. Hogy az érmet megmentse a megszenteltelentéstől, levette nyakáról és gondosan elrejtette hálószekevénye fiókjába. A vallástalan környezetre való tekintettel ez az elővigyázat nagyon méltányos volt.

Az operáció 2 óra hosszat tartott és az orvosok szerint sikerült. De mily rettenetes volt utóhatása! A beteg egészen elváltozott, vérkeringése megzavarodott. Felébredéskor feltűnően gyöngye volt s fejét alig bírta. A vér az agy felé tódult annyira, hogy a körülötte lévő dolgokat sem tudta felismerni. Majd meg a tüdő felé tódult, roppant megnehezítve a légzést, és csakhamar lüdtögyulladás is állt be.

De még ez sem volt elég. Az eddigi bajokat betetőzte egy fájdalmas és nagyon súlyos vesebaj, s így a jó úrnak négy nehéz betegség fájdalmaival kellett megküzdenie. Huszonnyolc napig iszonyú fájdalmaiban élet-halál között lebegett, majdnem mindig eszméletlen állapotban; ha azonban csak néhány percre is magához tért, halkán sutlogta a kedves kis fohászt: *Ó bűn nélkül fogantatott szűz Mária, könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk!* Mivel magas lázában ismételtlen is el akarta hagyni fekvőhelyét, ami nagy, nyitott sebére való tekintettel is végzetes lehetett volna, óvóintézkedés gyanánt lekötözték, lehetlenné tették számára a mozgást.

A betegség huszonnyolcadik napjára az iszonyú fájdalmak hatása alatt a beteg teljesen elerőtlenedett, lesóványodott. Mikor hozzátartozói e napon meglátogatták, úgy érezték, hogy utoljára látják. — „A holnapot már nem éri meg” — mondták egymásnak. Ugyanezen a véleményen voltak az orvosok, ápolók és a terem betegei is. Pedig éppen ez volt az a nap, amely teljes gyógyulást hozott számára. A csodásérmű Szűzanya megmentette a haláltól és gyógyulást eszközölt ki a benne bízónak.

Az emlékezetes nap reggel 4 órakor az eddig csaknem mindig eszméletlen állapotban fekvő beteg mintha mély álomból ébredt volna fel. Körülnézett a kórteremben és az éjjeli

lámpa gyöngé fénye mellett is észrevette a számos betegágyat. Így hamarosan meggyőződött arról, hogy nem kedves otthonában, hanem a kórházban fekszik.

Ez a felfedezés nagyon elszomorította. Értelme mindinkább tisztult. Most már élénken emlékezett drága érmére, valamint arra is, hová rejtette. Nem kis megerőltetéssel lassan megfordult s lesoványodott, reszkető karjait hálószekekrénye fiókja felé nyújtotta; kivette onnan talizmánját és annak szallagját balkeze ujjaira tekerte, hogy valahogy el ne veszítse. Két óra hosszat feküdt így féloldalt, kínos helyzetben. Szemeit a kis éremre szegezte, imáját csak könnyek és sóhajok szakították meg időnkint. Ő, ki erejét már úgyszólván teljesen elveszítette, két órán át ismételte e fohászt: *Ó bűn nélkül fozantatott szűz Mária, könnyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk! Mindenkor segítő Szűzanya, jöjj az én segítségemre! Időről időre elimádkozta az Üdvözlégy Máriát is, melyet e kis fohással toldott meg: Áldások és dicséretessék Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben!*

Mikor az emlékezetes reggelre vonatkozólag kérdést intéztem a beteghez, — írja a misszionárius — azt mondta: „Atyám, ezeket az imákat ezerszer, talán kétezerszer is megismételtem. Minél többet imádkoztam, annál jobban megkönnyebbültem, és minél frissebb, erősebb lettem annál édesebb, kedvesebb lett az imádság. Reggeli hat órára négy súlyos, fájdalmas betegségem teljesen eltűnt. csupán kis gyengeségemből következtem, hogy nagyon beteg lehettem.”

Hat órákor bejött az ápoló; katolikus, német ember. Imádkozva, az éremre szegzett tekintettel találta betegét. „De barátom, — szólt — ön szokatlanul fárasztó helyzetben fekszik. Hogy van?... Mi történt önnel? Tegnap a sír szélén állott, s ma már egészséges?” — Erre a beteg elmondta, mint kapta fel az érmet, mint rejtette azt el s hogyan kereste ma reggel ismét elő és kötötte kezére, mint imádkozott... stb. „A Szűzanya segítsége éppen oly csodálatos, mint kézzelfogható — mondotta meghaltan az ápoló, — köszönjük meg nagy jószágát.”

Hét órákor a főápolónő is megnézte a már halottnak vélt beteget. A hirtelen fordulatot látva ő is azon véleményen volt, hogy az teljesen meggyógyult.

Nyolc órákor a segédorvos végezte körútját a teremben. A gyógyulást ő sem vonhatta kétségbe. De hogy azt nem az orvosi tudomány eredményének minősítette, arról szavai fényes

tanubizonyságot lesznek. „Itt nyilvánvalóan természetfölötti erők működtek — mondta — mert ilyen természetű betegségekből még részben is csak nagy ritkán épül föl valaki.” Szerencsét kívánt a csodálatosan meggyógyultnak és egyben vallásos meggyőződésében való kitartást is. A főorvos még a beteg mellett találta a segédorvost. Az előbbi látogatók véleményét még jobban megerősítette s közelebb lépve a beteghez, félig tréfásan, félig komolyan azt mondta: „Barátom, ön meggyógyult, és ez nem az én érdemem, de az öné sem; a szerencsés fordulat egy olyan hatalomnak munkája, mely fölött mi nem rendelkezhetünk.” — A betegek figyelme, tekintete mind azon ágy felé irányult, melyben előző nap még egy haldoklót szemléltek.

A két beteget, akiről fent említést tettünk, hogy leírhatatlan istenkáromlásokra fakadtak az érem láttára, eltávolították a kórteremből. A gúnyos megjegyzések most teljesen elhaltak. Minden beteget csodálattal töltött el azon társuknak hirtelen gyógyulása, akinek halálát napról-napra várták. — A szent Szűz pártfogoltja visszakapta étvágát s a nyugodt, jótékony álmot.

G. K. úr még tizenkét napig maradt a kórházban, mert az operáció alkalmával kapott mély sebe különös gondot igényelt. Ez idő alatt a lehető legnagyobb figyelemmel s előzékenységgel halmoztak el, sőt azt lehetne mondani, hogy bizonyos áhítatos tisztelettel beszéltek a szent dolgokról. „Valóban nagy ereje van a vallásnak” mondotta az egyik. Egy másik pedig: „Itt most igazán láthattuk, hogy a szent Szűz akar rajtunk segíteni, ha hozzá folyamodunk; nem tehetünk jobbat, mint ha tiszteljük.”

A csodálatosan meggyógyult búcsúzott szobatársaitól. „Mily boldog ön, — mondták neki, — teljesen meggyógyulva térhet most szerettei közé, míg mi továbbra is itt szenvedhetünk és talán korábban jutunk a sírba, mint gondoljuk. Önt már elveszítettnek hittük és íme, éppen ön szabadult ki legelőször.”

G. K. úr már csodálatos gyógyulása előtt is nagy tisztelője volt a szent Szűznek, azóta azonban megkétszerezte áhítatos tiszteletét. Hálás szeretete jeléül buzgó terjesztője lett a Csodás-éremnek és barátai, valamint ismerősei szívében igyekezett hართatlan bizalmat ébreszteni a Bűn nélkül fogantatott szent Szűz iránt.

Szombaton.

Az emberi életnek különös sajátsága, hogy boldogságát sokszor egészen egyszerű, véletlen esetek döntik el. Ez állításom igazságát bizonyítja egy esetem, amelynek történetét neked, drága Központi Lapom, mint régi hűséges barátomnak, elmondom; talán némi örömet szerzek vele jószágos, megértő szivednek.

Egyik hideg téli estén igen fáztam; azért sietve indultam hét órakor a jól fűtött napszobába, remélve, hogy a rekreáció alatt kissé fölmelegedhetem.

Már előre örültem a rekreációnak, mert az volt szándékom hogy lelkem derűjével felvidítom a kedves nővéreket, akiknek túlnyomó része már öreg, törődött, beteges. E célból jó adag humorral megrakodva indultam útnak. Vidám gondolatokat szövögetve értem a folyosó sarkához s meglepődve látom, hogy a szegény szintén idős, kedves házi nővér mily buzgón mossa a folyosót. Akkor jutott az eszembe, hogy persze, ma áldás volt, amelyre világiak is szoktak bejönni, s ezeknek talpáról az utca sarát vagy havát a mi folyosónk szokta lekoptatni, mire a kápolnáig érnek.

A szokásos fejhajtással üdvözölve a jó nővért, nyugodtan, egykedvűen mentem el mellette a nélkül, hogy csak egy pillanatra is megálltam volna. A jó nővér viszonzta köszöntésemet, de mintha arcvonásain némi szomorúság ült volna. Pedig máskor oly jóleső, barátságos mosollyal szokta ezt tenni.

Míg gondolatban tovább szőttem a rekreáció színes képeit, lelkem valahogyan nyugtalankodni kezdett. — Istenem! — gondoltam, már hét óra, én üdülni sietek és ez a szegény nővér még mindig mossa a folyosót, pedig milyen dermesztő hideg van... Talán ő is fázik... Talán még jobban, mint én, hisz már idős. Jobb volna szegénynek már az ágyban lennie... Biztosan lesz nyolc óra, mire munkájával elkészül.

Ily gondolatok között értem a napszobába. Mégis csak jó lett volna neki segíteni... szövődtek tovább gondolataim... Fél nyolcra talán együttesen mégis készen lehetnénk. Még marad egy félóránk, s ő is, én is kapunk még egy kicsit a napszoba melegéből és a rekreáció derűjéből.

Mit tegyek? Visszamenjek? Megtegyem? Ne tegyem? ... Hátha visszautasítja szolgálatomat, mivelhogy magam is beteges vagyok? Miért is nem maradtam mindjárt ott? Persze, persze, az én, a kényelemszeretet, az önszeretet, a természet kielégítése!... Itt nagyon elszégyeltem magamat.

Hopp, ennél álljunk meg! Nincs halasztani való idő! Hát nem vállalkoztam a Napsugár szerepére, amikor ebbe a házba jöttem? — gondoltam magamban, — és kemény, határozott lépésekkel indultam ki a napszobából, egyenesen kedves nővéreimhez, hogy engedélyt kérjek elhatározásom kivételére. Önkéntelenül is meggyorsítottam lépteimet, hogy minél előbb jővátegyem mulasztásomat.

Az engedélyt megkaptam, s a következő pillanatban már nem mentem, hanem röppöltem a folyosón végig.

Istennek hála! nem csalódtam. A jó nővér hálás meleg köszönettel fogadta szolgálatomat s fél nyolc után öt perccel boldog meglepéssel vittük helyére a takarító eszközöket. Néhány pillanattal később a napszobában már csak mint hangfoszlányok jutottak hozzám az „Isten fizesse meg!” — szavai.

Kellemes meleg, de még kellemesebb rekreáció várt reánk.

„Jaj de jó meleg van!” — mondotta a jó nővér és meglepédedten dörzsölte össze fázó kezeit.

Boldog voltam, oly boldog, hogy ki sem mondhatom. A derült hangulat, az öröm megcsillant tekintetemben, kicsendült szavaimból.

Szomszédom, egy kedves, aranyos, öreg német nővér kedélye is mintha fölengedett volna. Mosolyogva kérdi, hogy miért vagyok oly vidám, mialatt meleg tekintetét hosszan pihentette rajtam.

„Hogyne lenne jó kedvem — válaszoltam — amikor ma különösen van okom jókedvűnek lenni.” Erre ő kíváncsian, szinte fürkészőleg pillantott reám. No és mi az oka — kérdé — szabad ezt nekem is tudnom? — „Ó, csekélység az egész — mondottam kissé röstelkedve.” — Úgy érzem, ma este egy icipici jót tettem. Maga az eset szóra sem érdemes, még kevésbé érdekes.”

„Nem tesz semmit, — mondotta — mert én az egyszerű dolgokat is szívesen hallgatom, arra pedig kétszeresen kíváncsi vagyok, hogy mi jót tett ma este?”

Mind a ketten nevtünk. Kissé még kérettem magamat, de

eközben elhatároztam, hogy elmondom esetemet. Miért ne mondanám, hiszen édes, testvéri kötelék fűz bennünket egymáshoz. Miért ne mondanám el neki azt, ami lelkemet tisztá, becsületes, fölemelő örömmel tölti el? Azután elmondtam neki egyszerű, naiv történetemet lépésről lépésre, ahogyan az imént leírtam, mialatt lelkemet kellemes melegség árasztotta el.

Mikor elbeszélésemet befejeztem, kedves szomszédom ajkai körül finom mosolyt vettem észre.

„Köszönöm kedves nővér — mondotta, — hogy ezt a kis történetet nekem elmondotta. Jól esett a lelkelemnek visszazárni a múltba, amikor még én is fiatal voltam, amikor még én is derűt tudtam lopni más lelkébe, mint ön, kedves nővér, nap-sugaras szeretetének melegével a mienkbe. A jó Isten áldja meg érte!”

Etienne Keresztelő, János

XIV. általános főnök életrajza.

1801 - 1874.

15. Szent Vince bölcsője.

Etienne atya öröme igen nagy volt, hogy Üdvözítőnk és a szentséges Szűz kultuszát oly nagy mértékben terjeszthette a szenvedés skapuláréjával és Szűz Mária gyermekeinek társulatával; de jámbor lelkülete ezzel még nem elégedett meg. Igen élénk vágyat érzett az iránt, hogy szent Vince emlékét is méltóképen tisztelhesse, kivált születése helyén.

A Szent ereklyéinek 1830. évi ünnepélyes átvitele óta még inkább növekedett ez a jámbor vágya. Ha ennyire méltó dolog, hogy a szent Alapító maradványait és sírját megtiszteljük, miért maradjon bölcsője minden tisztelet nélkül?

Sokáig foglalkozott lelke ilyenmű megfontolásokkal;

ez időbeli levelezései tanuskodnak róla. És amikor 1821-ben Landes megye egyes kiváló egyéniségeinek ama tervéről hallott, hogy a Szentnek születése helyén valami méltó monumentumot akarnak felállítani, erre lelkesen buzdította őket.

Mindamellettt keveset bízott e tervnek sikerében; hiszen inkább civil, mint vallásos jellege volt, és a jövő tényleg igazolta véleményét. Az aláírások és gyűjtések már húsz év óta folytak a nélkül, hogy valami számottevő eredményt értek volna el. 1842-ben megisméltődött a megyei hatóságok kísérlete, de ismét csak nagyon közepes eredménnyel, pedig most már szent Vince fiait is belevonták a vállalkozásba, amelynek élére Aire püspökét, Lannéluc méltóságos urat állították.

Ez utóbbi nagyon csodálkozott a lazarista atyák tartózkodása fölött és őszintén ki is fejezte ezt Etienne atya előtt. Ez 1844 januárján tiszteletteljes levélben fejti ki a főpásztor előtt álláspontjukat. Előre is leszögezi, hogy egy Szent emlékének csak az Egyház maga állíthat fel méltó monumentumot. Ha tehát a püspök úr maga indítja meg az akciót, az egész katolikus társadalom s elsősorban szent Vince fiai azonnal melléje állnak és a kívánt siker el nem marad.

A következő évben Etienne atya maga vezette be miszióspapjait a Loupe bárónő által alapított Dax-i új misziósházba, amikor először láthatta szent Vince szülőházának omladozó romjait Ranquines-ban. Ezt a nyomorúságosan tönkrement kunyhócskát látva, a szent Alapító iránt érzett kegyelete mély fájdalommal telt el és az az erős vágy ébredt föl benne, hogy minél előbb kiemelhesse azt szegényletes állapotából.

Mindjárt tárgyalásokba is bocsátkozott Lannéluc püspökkel, miként lehetne a dolgot nyélbeütni és egyúttal szent Vince műveinek is új terepet biztosítani. A főpap szívesen elfogadta Etienne atya bölcs ajánlatait és csak attól félt, hogy a világi bizottság nehezen engedi majd át régi tervének megvalósítását az egyházhatóságnak. Mindamel-

lett felszólította őket erre, de még öt éven át ragaszkodtak régi terveikhez, amíg 1850-ben végre belátták és ki is mondták, hogy szent Vince szülőhelyén méltó emléket csak a megyés püspök állíthat föl biztos sikerrel és kellő eredménnyel.

Mihelyt tehát a megyei hatóság átengedte a vállalkozás vezetését az egyházhatóságnak, a püspök úr nyomban egyházi bizottságot nevezett ki, amelynek egyik fontos tagja a missióspapok általános főnöke vagy annak megbízottja volt. Könnyű volt most már a megállapodás és a vállalkozás kivitele.

Mindenekelőtt egy szentélyt állítanak föl a nagy Szentnek bölcsője helyén. De úgy gondolták, a keresztény Szeretet nagy hőséne emléke csak akkor méltó, ha e szentély köré csoportosítják összes szeretet-műveit is. Elhatározták tehát, hogy egy hatalmas épület-csoportozatba helyezik a szegényeket, a betegeket, az elgyengült aggasztányokat és az elhagyatott gyermekeket, és valamennyiüket a missióspapok és a Szeretet-leányainak vezetésére bízzák. Ilyformán ez élő domborművek a nagy Szentnek egész életét visszatükrözik majd és dicsőségesen környezik a bölcsője fölé emelt Szentélyt, mint élő emlékei egész élete működésének és erényeinek.

Meg volt tehát a szép terv, de meg is kellett ezt valósítani. Etienne atya azt ajánlotta, hogy az egész világ katolikus hívőit szólítsák föl a hozzájáruláshoz. Szent Vince szeretete általános volt; tehát a bölcsője köré emelt monumentum is ne csak Franciaország, hanem az egész katolikus világ háláját hirdesse.

Felszólítások mentek tehát Lanneluc püspök részéről Franciaország egész püspöki karához és egyházmegyéikhez. Etienne atya pedig missióspapjai közvetítésével eljuttatta e felszólításokat mindazon külföldi püspökökhöz is, akiknek egyházmegyéiben missióspapok működtek. Természetesen szent Vince kettős családjához is ment felszólítás, hogy ki-ki járuljon hozzá egy-egy kődarabbal a nagyszerű monumentum fölállításához.

És az eredményben senki sem kételkedhetett. Szent Vince bölcsője végre igazi munkásaira talált. És amikor az időközben elhalt Lanneluc püspök utóda Franciaország összes püspökeit meghívja a nagyszerű műnek ünnepies fölavatására, Etienne atyának így ír: „Önt, szent Vince egész családjának atyját, az ő hivatalának, de összes érdemeinek örökösét is meghívom az ünnepségre. Lám, ajkának egyetlen lehelletével mozgásba hozta egész hadseregét, s az önnek engedelmeskedvén, oly könnyen létrehozta a nagy művet, mintha csak Isten angyalai készítették volna.“

(Folytatjuk.)

Kérdések — Feleletek.

1. Mi az előírás a betegápoló vagy munka-zubbonyok tekintetében, amelyeket a betegeknek, az ambulanciákon, az operációknál vagy egyéb munkánál is használnak a nővérek? Megtarthatják-e például az ebédlőben, ha külön, és nem a közös asztalnál étkeznek?

Az 1929 febr. 2-ről kelt fogadalmi körlevél beszél erről; azt mondja:

„Sohase lépünk be a kápolnába zubbonyal; mert munkaköténnyel vagy felgyűrűkzve sem mehetünk oda. A zubbony éppúgy munkához való ruhadarab, mint a munkakötény, azért nincs annak helye sem az ebédlőben, sem pedig a társulati szobában, hanem csakis azon tisztségekben, amelyekben szükség van rá.“

Tegyük fel tehát: egy nővér később ebédel, a többiek után. Ha megtartja zubbonyát, vajjon leveti-e később azért, hogy a kápolnába menjen elmondani a *Da pacem*-et?

Bizonyára nem, hanem ily esetben jól-rosszul ott az ebédlőben végzi el imáit és nem bánja, hogy nélkülöznie kell majd ama kegyelmeket, amelyekel a tabernakulum előtt kapott volna, hogy napját szentül folytathassa. Ez a legnagyobb mulasztás, nem is említve, hogy az ápolónői zubbonyal együtt behozza

a társulatba a betegségek baktériumait. Vajjon a doktorok is megtartják-e fehér köpenyüket, amikor családjukba bármi rövid időre visszatérnek?

2. A zubbonyal elmehetünk-e a városba?

Semmi esetre sem.

3. A zubbony alatt mellőzhetjük-e az aljat és chemisettet?

Hogy a zubbony alatt mellőzhetik a chemisette-t, az megtört dolog; de semmiképen sem mellőzhetik a szentruha-aljat, sem pedig a kollét. A főtisztelendő főnökök már igen gyakran figyelmeztették erre a nővéreket és fontos dolognak tartják. Ha egyes szolgáló-nővérek különleges okok miatt úgy vélik, hogy többet is megengedhetnek például a mosókonyhán vagy a konyhán, akkor külön engedélyt kérjenek erre a nagyontisztelendő anyától, vagy a vizitátornőtől.

Üzenetek.

1. A drága Előljárók két dologra nagyon kérik kedves nővéreinket a Központi Lap úlján. Az első, hogy a társulati gyakorlatokhoz pontosan csengessenek, és nem három-négy perccel előbb vagy utóbb.

A második, hogy az utcán vagy egyéb nyilvános helyeken köszöntsék egymást illendően, amint szent szokásaink előírják, vagy legalább fogadják el egymás köszöntését.

2. Központi nyomdánkban „*Rorate Coeli*” címmel ünnepi játék jelenik meg a Csodás-érmű Szűzanya tiszteletére Tordail Grail Erzsi-től, ifjúságunk vagy Máriagyermekünk részére.

3. Boldog Anyánk műveinek első kötete Isten segítségével a tavaszra elkészül. Tisztelendő Szolgáló-nővéreink talán már magukkal is vihetik.

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince Szeretet-leányai számára.

16. ÉVFOLYAM. 1930. 2. SZÁM

TARTALOM: Egy félóra a Kolosszeumban. — Gondoskodás a földiek-ről. — Függetlenségre való törekvés. — Katalin nővér csokra. — Gyűjtsünk szemléltető eszközöket! — Ratisbonne Alfonz. Hosszú évek fáradalmi. — Társulati hírek. 1. Elment a jó „Nuncius bácsi.” 2. Veszélyben több kínai missió. 3. Mire nem képes a szent engedelmesség! — Etienne Ker. János. 16. Nagy megpróbáltatások. — Kérdések-Feleletek. — Szünóra.

Egy félóra a Kolosszeumban.

Lebrun (Lebrön) nagyontiszt. anya ütiemléke.

Ámbár már több hónapja annak, hogy Itáliában jártam, az örök városra való emlékezés mégis oly élénk még bennem, mint az első napokban volt. A nagybőjti szent idő közeledtével egy elmélkedésem újul meg lelkemben. A Kolosszeumban végeztem egy novemberi reggelen.

Akkor léptem be először a méhetetlen cirkuszi épületnek romjai közé. A kora reggeli órákban senkit sem találtunk ott; hárman voltunk csupán, nővérek. Azaz mégsem. Mert hirtelen előttünk termelt az egyik vezető és végig kellett hallgatnunk monoton recitálását, amit a látogatók belépése alkalmával rendszerint azonnal megkezd. Ime néhány részlet hosszú előadásából.

A Kolosszeumot Vespasian császár építtette Krisztus után